NYT MYÖS TWENTIETH CENTURY FOXIN SUURELOKUVANA

Agatha Christie®

IDÄN PIKAJUNAN ARVOITUS

WSOY

UUSI

SUOMENNOS

Agatha Christie®

IDÄN PIKAJUNAN ARVOITUS

SUOMENTANUT JAAKKO KANKAANPÄÄ

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos
Murder on the Orient Express

Copyright © Agatha Christie Limited 1934
Suomenkielinen laitos © Agatha Christie Limited 2017

Agatha Christie, Poirot and the Agatha Christie signature
are registered trade marks of Agatha Christie Limited
in the UK and elsewhere. All rights reserved.

www.agathachristie.com

Esipuhe © Jaakko Kankaanpää 2017

ISBN 978-951-0-43027-9
PAINETTU EU:SSA

M. E. L. M:lle Arbajiyyassa 1933

Suomentajan alkusanat – Murhaajan ja menneen maailman jäljillä

IDÄN PIKAJUNAN ARVOITUKSEN asemalle dekkarikirjallisuuden klassikkona on syynsä. Arvoitusdekkarin parhaiden perinteiden mukaisesti se tarjoaa lukijalle suljetun huoneen mysteerin ja tarkasti rajatun joukon epäiltyjä; lisäksi mysteerin ratkominen tapahtuu suljetussa tilassa ja vieläpä ulkoisten tekijöiden saneleman aikarajan puitteissa. Tapahtumista ja näyttämöllepanosta on riisuttu kaikki epäolennainen; jäljellä ovat vain rikos, mahdolliset syylliset ja yksityisetsivän pienet harmaat aivosolut. Draama näytellään alusta loppuun muutaman vuorokauden aikana ja varsinainen rikos ratkaistaan yhdessä päivässä. Klassisista elementeistä puuttuu vain päättelijäneroa säestävä Watson-hahmo, sillä Hercule Poirotin uskollinen kumppani kapteeni Hastings, loistaa *Idän pikajunan arvoituksessa* poissaolollaan. Juna suljettuna, väliaikaisena tilana tuo oman viehätyksensä moneenkin tiivistunnelmaiseen teokseen, mutta lumikinosten keskelle Jugoslavian vuorille pysähtynyt juna murhaajineen ja uhreineen on silti tapahtumapaikkana aivan omaa luokkaansa.

Tiukka fokus, joka sulkee tarpeettomina pois niin muiden vaunujen matkustajat, ravintolavaunun henkilökunnan kuin Jugoslavian viranomaiset (joille rikostutkinta toki oikeasti kuuluisi) avaa kaikesta huolimatta nykylukijalle kurkistusreiän viime vuosisadan alkupuolen kadonneeseen elämäntapaan. *Idän pikajunan arvoitus* tapahtuu maailmassa, jossa »ohuesta kankaasta tehty tumma matkapuku» on erinomainen asu ateriointiin ravintolavaunussa ja hatturasia kuuluu itsestään selvästi niin rouvien kuin neitienkin matkavarustukseen. Toisaalta tätä hienostunutta maailmanmenoa varjostaa lukijan mielessä tieto tulevasta: jos kirjan tapahtumien oletetaan sijoittuvan sen julkaisuajankohdan tienoille 1930-luvun puoliväliin, toisen maailmansodan ensimmäiset laukaukset ovat vain puolen vuosikymmenen päässä, eikä brittiläisen upseeriperheen tai Unkarin maa-aatelin kohtaloa sodan melskeissä ja jälkimainingeissa voi kuin arvailla. Stalin vilahtaa kirjassa ohimennen; Hitleriä ei mainita lainkaan, vaikka hän maailmanpolitiikkaa yömyöhään ruotivien herrasmiesten keskusteluissa epäilemättä esiintyykin – kunhan polttavammat aiheet kuten Brittien Intian-politiikka ja Wall Streetin pörssiongelmat on ensin käsitelty.

Vaikka Christie ei ehkä ollut maailmanpolitiikan ennustaja, hän tiesi mistä kirjoitti. Arkeologimiehensä ansiosta hän oli perillä niin Lähi-idän brittiläisten alusmaiden oloista kuin matkustamisesta Idän pikajunalla. Omilla junamatkoillaan Christie joutui kerran kokemaan vuorokauden seisahduksen tulvan vuoksi, ja kir-

joittaessaan hänellä on varmaankin ollut mielessään myös tapaus, jossa lumimyrsky pakotti Idän pikajunan pysähtymään Turkin puolelle kuudeksi päiväksi. Ylipäätään omakohtaiset itämaiset teemat toistuvat Christien tuotannossa, kuten romaanissa *Lentävä kuolema,* jonka henkilökaartiin kuuluvat kaksi omissa maailmoissaan elävää arkeologia ja hupaisan eriskummallinen dekkarikirjailija.

Niin ikään Armstrongin lapsenryöstöjutulla on todellisessa maailmassa selkeä esikuvansa, lentäjäsankari Charles Lindberghin lapsen ryöstö ja murha vuonna 1932. Laajaa julkisuutta saanut tapaus sai palvella Christien innoittajana muutamia merkittäviä yksityiskohtia myöten.

Yksi Christien varhaisten kertomusten huomattavista piirteistä, etenkin kirjoitusajankohta huomioon ottaen, on naisten asema vahvoina ja tarpeen vaatiessa myös häikäilemättöminä toimijoina – ja sen myötä murhatutkinnan epäilyksenalaisina. Perin juurin keikarina Hercule Poirot osaa arvostaa kauneutta ja tyyliä myös naisissa, mutta minkäänlaisia harhakuvia heikommasta sukupuolesta hän ei elättele. Ruhtinatar Dragomiroffin silmät ovat Poirotille täynnä »hillittyä tarmoa ja älyn voimaa», ja kun Poirot on varma, että rikoksen takana ovat »viileät, älykkäät, kekseliäät aivot», hänen epäilyksensä suuntautuvat vahvimmin nuoreen neiti Debenhamiin.

Agatha Christien kerronta ei ole erityisen mutkikasta, mutta kääntäjälle *Idän pikajunan arvoitus* asettaa siitä huolimatta omat ongelmansa. Erityistä huomiota vaatii Hercule Poirot, jonka viehtymys ranskankielisiin lausahduksiin ei suinkaan ole hänen puheenpartensa ainoa

erikoispiirre. Poirotin englanti on kieliopiltaan moitteetonta, mutta hänen virkkeidensä erikoiset sanajärjestykset ja ajoittain työläät ilmaukset on selvästi tarkoitettu hänen ulkomaalaisuuttaan luonnehtiviksi keskeisiksi piirteiksi. Omanlaisensa kohtelun vaatii myös Poirotin tapa joskus erehtyä vakiintuneissa sanonnoissa, jolloin edes niiden tunnistaminen ei aina ole suomentajalle helppo tehtävä – etenkin kun kysymys saattaa olla (kuten Christien replikoinnissa muutenkin) 1930-luvun englannin puhekielen ilmauksista, jotka sittemmin ovat lähes tyystin poistuneet arkikäytöstä. Niinpä kun joltakulta Poirotin mukaan »menee sisu rintaan», kysymys ei ole suomentajan vaan belgialaissyntyisen etsiväneron uusiokielestä.

Oman värinsä tekstiin tuo junan matkustajakunta, jonka keskuudessa kansallisuuksien kirjo ulottuu englantilaisten ja amerikkalaisten lisäksi »ulkomaille» Belgiaan, Saksaan, Venäjälle, Unkariin ja niin edelleen. Kullakin matkustajista on oma enemmän tai vähemmän omintakeinen käsityksensä englannin kielestä – tai ranskasta, jos niikseen tulee, sillä matkustajien keskustelut käydään milloin englanniksi, milloin ranskaksi ja milloin saksaksi, kuten kosmopoliittisten maailmanmatkaajien tapoihin luontevasti kuuluu. Tämän kaiken välittäminen myös suomalaiselle lukijalle, toivottavasti kirjailijan pyrkimyksille oikeutta tehden, on suomentajan osa.

Heinäkuussa 2017,
Jaakko Kankaanpää

Sisällys

I OSA – TOSIASIAT 13

1 Taurus Expressin huomattava matkustaja 15

2 Hotelli Tokatlıyan 27

3 Poirot kieltäytyy tehtävästä 37

4 Huuto yössä 47

5 Rikos 52

6 Nainen? 67

7 Ruumis 77

8 Armstrongin lapsenryöstöjuttu 90

II OSA – NÄYTTÖ 95

1 Konduktöörin todistus 97

2 Sihteerin todistus 104

3 Miespalvelijan todistus 110

4 Amerikkalaisen rouvan todistus 117

5 Ruotsalaisen neidin todistus 128

6 Venäläisen ruhtinattaren todistus 135

7 Kreivi ja kreivitär Andrenyin todistus 144

8 Eversti Arbuthnotin todistus 151

9 Herra Hardmanin todistus 162
10 Italialaisen todistus 171
11 Neiti Debenhamin todistus 176
12 Saksalaisen palvelijattaren todistus 182
13 Yhteenveto matkustajien todistuksista 190
14 Todisteena ase 200
15 Todisteina matkatavarat 210

III OSA – HERCULE POIROT ASETTUU AJATTELEMAAN 229
1 Kuka heistä? 231
2 Kymmenen kysymystä 240
3 Tiettyjä merkittäviä seikkoja 247
4 Unkarilaisen passin rasvatahra 258
5 Ruhtinatar Dragomiroffin etunimi 267
6 Toinen keskustelu eversti Arbuthnotin kanssa 273
7 Mary Debenhamin henkilöllisyys 277
8 Lisää yllättäviä paljastuksia 283
9 Poirot ehdottaa kahta ratkaisua 291

I

OSA

Tosiasiat

I

Taurus Expressin merkittävä matkustaja

Kello oli viisi eräänä talviaamuna Syyriassa. Aleppon aseman laiturissa odotti juna, jota rautatieoppaissa kutsuttiin suurellisesti nimellä Taurus Express. Siihen kuului keittiö- ja ravintolavaunu, makuuvaunu ja kaksi päivävaunua.

Makuuvaunun portaiden pielessä seisoi nuori ranskalainen luutnantti suurenmoisen komeassa asepuvussaan. Hänellä oli seurassaan hoikka pieni mies, jonka korviin asti kiedottujen kaulahuivien alta pilkottivat vain punainen nenänpää ja viiksien ylöspäin käherretyt kärjet.

Oli hyytävän kylmä, eikä arvovieraan saatteleminen matkaan ollut mitenkään miellyttävä tehtävä, mutta luutnantti Dubosc hoiti velvollisuutensa kuin mies. Tyylikkäitä sanankäänteitä putoili hänen huuliltaan huolitellulla ranskalla. Ei niin, että hän olisi tiennyt, mistä oli kysymys. Huhuja oli tietysti liikkeellä, niin kuin sellaisista jutuista aina. Kenraali – hänen esimiehensä – oli käynyt päivä päivältä ärtyisämmäksi. Ja sitten oli saapunut tämä belgialainen vieras – ilmeisesti Englannista asti. Oli kulunut viikko – viikko oudon jännityksen val-

lassa. Ja sen jälkeen oli tapahtunut kaikenlaista. Muuan erittäin ansioitunut upseeri oli tehnyt itsemurhan, toinen oli eronnut palveluksesta – ja huolestuneilta kasvoilta oli äkkiä kadonnut huoli, tiettyjä sotilaallisia varotoimia oli lievennetty. Ja kenraali – luutnantti Duboscin oma esimies – oli äkkiä näyttänyt kymmenen vuotta nuoremmalta.

Dubosc oli sattunut kuulemaan muutaman sanan kenraalin ja vieraan keskustelusta. »Olet pelastanut meidät, *mon cher*», kenraali oli sanonut liikuttuneena, suuret valkoiset viikset väristen. »Olet pelastanut Ranskan asevoimien kunnian – olet estänyt paljon verenvuodatusta! Miten voin kiittää sinua kuten lupasin? Olet tullut niin kaukaa –»

Mihin vieras (nimeltä monsieur Hercule Poirot) oli vastannut kohteliaasti, muun muassa lausumalla: »Voisinko unohtaa, että sinä kerran pelastit henkeni?» Ja siihen kenraali oli esittänyt niin ikään soveliaan vastalauseen, jossa kiisti kaikki ansionsa kyseisen tapauksen suhteen, ja otettuaan jälleen puheeksi Ranskan, Belgian, kunnian, maineen ynnä muut sen kaltaiset asiat miehet olivat syleilleet lämpimästi ja keskustelu oli päättynyt.

Varsinainen asia oli jäänyt luutnantti Duboscilta yhä hämärän peittoon, mutta hän oli saanut tehtäväkseen saattaa monsieur Poirotin Taurus Expressin matkaan, ja hän suoritti velvollisuuttaan tarmokkaasti ja vaivojaan säästämättä kuin ainakin nuori upseeri, jolla oli lupaavat uranäkymät edessään.

»Tänään on sunnuntai», luutnantti Dubosc sanoi. »Huomenna, maanantai-iltana, olette Istanbulissa.»

Hän oli esittänyt saman huomion aiemminkin. Junan lähtöä odottaessa käydyillä laiturikeskusteluilla on taipumusta jossakin määrin toistaa itseään.

»Pitää paikkansa», monsieur Poirot myönsi.

»Ja varmaankin jäätte sinne muutamaksi päiväksi?»

»*Mais oui*. Istanbul, se on kaupunki, jossa en ole koskaan käynyt. Olisi sääli matkustaa sen läpi vain – *comme ça*.» Hän napsautti sormiaan ilmeikkäästi. »Kiirettä ei ole – viivyn siellä turistina muutaman päivän.»

»Hagia Sofia on tavattoman hieno», sanoi luutnantti Dubosc, joka ei ollut koskaan nähnyt sitä.

Kylmä viima vihelsi pitkin laituria. Molempia miehiä puistatti. Luutnantti Duboscin onnistui vilkaista vaivihkaa kelloaan. Viisi minuuttia vaille viiden – enää viisi minuuttia!

Koska hän pelkäsi, että toinen mies oli huomannut hänen vaivihkaisen vilkaisunsa, hän jatkoi kiireesti keskustelua.

»Tähän vuodenaikaan ei juuri ole matkustajia», hän sanoi heidän vieressään kohoavaa makuuvaunua silmäillen.

»Pitää paikkansa», monsieur Poirot myönsi.

»Toivottavasti lumi ei viivytä matkaanne Taurusvuorilla!»

»Onko se tavallistakin?»

»Sellaista on sattunut. Vaikka ei vielä tänä vuonna.»

»Toivokaamme parasta», monsieur Poirot sanoi. »Säätiedot Euroopasta – ne ovat hyvin huonoja.»

»Hyvin huonoja. Balkanilla lunta on paljon.»

»Ja Saksassa myös, olen kuullut.»

»*Eh bien*», luutnantti Dubosc kiirehti sanomaan uuden kiusallisen tauon uhatessa. »Huomenna illalla kello seitsemän neljäkymmentä te olette Konstantinopolissa.»

»Totta», monsieur Poirot sanoi ja jatkoi epätoivoissaan: »Hagia Sofia on kuuleman mukaan tavattoman hieno.»

»Uskoakseni suurenmoinen.»

Heidän yläpuolellaan olevan hytin ikkunaverho liukui sivuun ja ulos katsoi nuori nainen.

Mary Debenham ei ollut juuri nukkunut sen jälkeen, kun oli torstaina lähtenyt Bagdadista. Junamatkalla Kirkukiin, vierastalossa Mosulissa sekä viime yönä junassa oli ollut vaikea saada unta. Nyt hän ei enää jaksanut maata valveilla ummehtuneessa ja tukalan kuumaksi lämmitetyssä hytissään vaan nousi ja kurkisti ulos.

Tämän täytyi olla Aleppo. Ei tietenkään mitään näkemistä. Vain pitkä, huonosti valaistu asemalaituri ja raivoisaa, kovaäänistä riitelyä arabiaksi. Ikkunan alla seisoi kaksi miestä puhumassa ranskaa. Toinen oli ranskalainen upseeri, toinen pieni miekkonen, jolla oli valtavat viikset. Mary Debenhamia hiukan hymyilytti. Hän ei ollut koskaan nähnyt kenelläkään sellaista kaulaliinojen paljoutta. Ulkona täytyi olla tavattoman kylmä. Sen vuoksi juna oli lämmitetty niin tukalan kuumaksi. Hän yritti vetää ikkunaa alemmas, mutta turhaan.

Wagons-Litsin konduktööri oli tullut miesten luokse. Hän ilmoitti junan olevan lähdössä. Monsieurin oli syytä

nousta vaunuun. Pikkumies otti hatun päästään. Kuinka munanmuotoinen pää hänellä olikaan. Mieltään painavista asioista huolimatta Mary Debenham hymyili. Naurettavan näköinen pieni mies. Pikkumies, jota kukaan ei voinut ottaa vakavasti.

Luutnantti Dubosc lausui jäähyväispuhettaan. Hän oli laatinut sen etukäteen ja säästänyt sen viime hetkeen. Se oli hyvin kaunis, huolella valmistettu puhe.

Monsieur Poirot ei halunnut jäädä toiseksi vaan vastasi samalla mitalla.

»*En voiture, monsieur*», Wagons-Litsin konduktööri sanoi.

Ääretöntä vastahakoisuutta huokuen monsieur Poirot nousi junaan. Konduktööri kapusi vaunuun hänen jälkeensä. Monsieur Poirot huiskutti. Luutnantti Dubosc teki kunniaa. Juna nytkähti liikkeelle.

»*Enfin!*» mutisi monsieur Hercule Poirot.

»Brrrrr», sanoi luutnantti Dubosc tajuttuaan, kuinka hirvittävän kylmä hänen olikaan…

»*Voilà, monsieur.*» Konduktööri esitteli Poirotille näyttävällä eleellä hänen makuuhyttinsä suurenmoisen kauneuden ja matkatavaroiden moitteettoman järjestyksen. »Monsieurin pienen laukun olen asettanut tähän.»

Hänen ojennettu kätensä kertoi paljon. Hercule Poirot asetti hänen kämmenelleen taitellun setelin.

»*Merci, monsieur.*» Konduktööri kävi tarmokkaaksi ja asialliseksi. »Minulla on monsieurin liput. Saanko myös passin? Monsieur jää ymmärtääkseni junasta Istanbulissa?»

Monsieur Poirot myönsi näin olevan.

»Muita matkustajia ei liene kovin paljon.»

»Ei, monsieur. Minulla on vain kaksi muuta matkustajaa – molemmat englantilaisia. Muuan eversti Intiasta ja nuori englantilainen neiti Bagdadista. Haluaisiko monsieur vielä jotain?»

Monsieur tilasi pienen pullon Perrieriä.

Kello viisi aamulla on ikävä aika nousta junaan. Aamun valkenemiseen oli vielä kaksi tuntia. Tietoisena sekä yöuniensa vajavaisuudesta että menestyksestään äskeisessä arkaluontoisessa tehtävässä monsieur Poirot asettui istuimen nurkkaan ja nukahti pian.

Kun hän heräsi, kello oli puoli kymmenen, ja hän lähti retkelle ravintolavaunuun etsimään kahvia.

Ravintolavaunussa oli vain yksi asiakas, selvästikin konduktöörin mainitsema englantilainen neiti. Hän oli pitkä, hoikka ja tumma – ehkäpä kaksikymmentäkahdeksanvuotias. Hänen tavassaan syödä aamiaista ja tilata tarjoilijalta lisää kahvia oli eräänlaista viileää tehokkuutta, joka kertoi hänen nähneen maailmaa ja olevan kokenut matkailija. Hänellä oli jostakin ohuesta kankaasta tehty tumma matkapuku, joka sopikin oivallisesti junan ylenpalttisesti lämmitettyihin vaunuihin.

Koska monsieur Hercule Poirotilla ei ollut muutakaan tekemistä, hän ryhtyi tarkkailemaan naista vaivihkaa.

Poirotin arvion mukaan hän oli niitä nuoria naisia, jotka tulivat vaivatta toimeen missä tahansa tilanteessa ja maailmankolkassa. Hänessä oli ryhtiä ja tarmoa. Hänen piirteidensä ankara säännöllisyys ja ihon herkkä vaaleus

olivat Poirotille mieleen. Samoin olivat kiiltävän mustina lainehtivat hiukset ja viileät ja ilmeettömän rauhalliset harmaat silmät. Mutta hän näytti kuitenkin hieman liian tehokkaalta ollakseen nainen, joita Poirot kutsui nimellä »*jolie femme*».

Samassa vaunuun astui toinenkin asiakas. Hän oli pitkä, ehkä neljänkymmenen ja viidenkymmenen välissä oleva mies, hoikka, ruskettunut ja hiukan harmaantunut ohimoilta.

»Eversti Intiasta», Poirot sanoi itsekseen.

Uusi tulokas nyökkäsi vakavana tytön suuntaan.

»Huomenta, neiti Debenham.»

»Huomenta, eversti Arbuthnot.»

Eversti seisoi käsi vastapäisen tuolin selkänojalla.

»Sallitteko?» hän kysyi.

»Totta kai. Istukaa ihmeessä.»

»No, aamiaisellahan ei aina ole tapana seurustella.»

»Luojan kiitos. Mutta en minä pure.»

Eversti istuutui.

»Poika», hän huikkasi jonnekin tarjoilijan suuntaan.

Hän tilasi munia ja kahvia.

Hänen katseensa viivähti Hercule Poirotissa, mutta kääntyi pois ilman sen suurempaa mielenkiintoa. Englantilaista mielenlaatua tulkitseva Poirot arvasi aivan oikein hänen todenneen hiljaa mielessään: »Joku hemmetin ulkomaalainen taas.»

Kansanluonteelleen uskollisina englantilaiset eivät juuri seurustelleet. He vaihtoivat muutaman sanan, ja lopulta tyttö nousi ja palasi omaan osastoonsa.

Lounaalla he istuivat jälleen samassa pöydässä piittaamatta hitustakaan kolmannesta matkustajasta. He keskustelivat vilkkaammin kuin aamiaisella. Eversti Arbuthnot kertoili Punjabin asioista ja kyseli silloin tällöin tytöltä Bagdadista, missä tämä selvästi oli ollut toimessa kotiopettajattarena. Keskustelun mittaan he huomasivat, että heillä oli muutamia yhteisiä ystäviä, minkä johdosta tunnelma muuttui heti ystävällisemmäksi ja luontevammaksi. He puhuivat Tommy Jostakusta ja Jerry Jostakusta Muusta. Eversti kysyi, oliko neiti menossa suoraan Englantiin vai aikoiko hän jäädä katselemaan Konstantinopolia.

»Ei, jatkan matkaa saman tien.»

»Eikö se ole sääli?»

»Tulin tätä kautta kaksi vuotta sitten ja olin silloin kolme päivää Istanbulissa.»

»Aivan. No, jos sopii sanoa, minua ilahduttaa, että jatkatte matkaanne suoraa päätä, koska aion itse tehdä aivan samoin.»

Hän nyökkäsi kömpelösti ja punastui samalla hiukan.

»Everstimme on vaikutuksille altis», Hercule Poirot mietti itsekseen hieman huvittuneena. »Juna – se on yhä vaarallinen kuin merimatka!»

Neiti Debenham totesi tyynesti, että se oli hänestäkin oikein mukavaa. Hänen käytöksensä oli hyvin hillittyä.

Eversti saattoi hänet takaisin osastolleen, Hercule Poirot pani merkille. Myöhemmin juna kulki halki Taurusvuorten suurenmoisten maisemien. Heidän katsellessaan Kilikian porttia, jonka huiput kohosivat solan molem-

min puolin, tytöltä pääsi äkillinen huokaus. Heidän lähellään seisova Poirot kuuli hänen kuiskaavan:

»Kuinka kaunista. Voi jospa – voi jospa –»

»Niin?»

»Voi jospa voisin nauttia siitä!»

Arbuthnot ei vastannut. Hänen kulmikkaat leukaperänsä näyttivät tavallista ankarammilta.

»Voi kuinka toivoisin, että et olisi mukana tässä», hän sanoi.

»Hys. Ei sanaakaan.»

»Pyh! Ei mitään hätää.» Hän suuntasi hieman harmistuneen katseen Poirotin suuntaan. Sitten hän jatkoi: »Mutta minusta on ikävä ajatella, että olette kotiopettaja – jatkuvasti tyrannimaisten äitien ja heidän työläännyttävien kakaroidensa armoilla.»

Neidin naurussa kuului pieni hysterian aavistus.

»Ei suinkaan! Ette saa kuvitella sellaisia. Sorrettu kotiopettajatarparka on pelkkä yleinen harhakäsitys. Voin vakuuttaa, että vanhemmat pikemminkin pelkäävät minua kuin päinvastoin.»

He eivät puhuneet muuta. Ehkäpä Arbuthnot häpesi purkaustaan.

»Miten outoa pikku komediaa saankaan seurata», Poirot sanoi miettiväisenä itsekseen.

Ajatus palaisi hänen mieleensä vielä myöhemmin.

He saapuivat Konyaan saman päivän iltana puoli kahdentoista maissa. Molemmat englantilaiset poistuivat oikomaan jalkojaan ja lähtivät astelemaan edestakaisin pitkin lumista asemalaituria.

Monsieur Poirot tyytyi tarkkailemaan aseman hyörinää ikkunasta. Suunnilleen kymmenen minuutin kuluttua hänestä kuitenkin tuntui, että raitis ilma saattaisi sittenkin tehdä terää. Hän teki valmistelut huolella: puki ylleen useita päällystakkeja ja kaulahuiveja sekä suojasi hienot kenkänsä kalossein. Niin sonnustautuneena hän laskeutui varovasti laiturille ja lähti kulkemaan sen päätä kohti. Hän käveli eteenpäin veturin ohi.

Vasta keskustelevat äänet kuullessaan hän havaitsi kaksi epämääräistä hahmoa, jotka seisoivat tavaravaunun varjossa. Nyt äänessä oli Arbuthnot.

»Mary –»

Tyttö keskeytti. »Ei nyt. Ei nyt. Sitten kun se on ohi. Sitten kun se on takanapäin – sitten –»

Hercule Poirot kääntyi hienotunteisesti pois. Häntä kummastutti.

Hänen olisi ollut vaikea tunnistaa neiti Debenhamin viileää, tehokasta ääntä…

»Merkillistä», hän sanoi itsekseen.

Seuraavana päivänä hän mietti, oliko englantilaisille tullut riitaa. He eivät juuri puhuneet toisilleen. Tyttö näytti Poirotin mielestä huolestuneelta. Hänellä oli tummat varjot silmiensä alla.

Kello oli puoli kolmen maissa iltapäivällä, kun juna pysähtyi. Päitä työntyi ulos ikkunoista. Pieni joukko miehiä oli kerääntynyt radan varteen tähystämään ja osoittelemaan jonnekin ravintolavaunun alle.

Poirot nojautui ikkunasta puhumaan ohi kiiruhtavalle Wagons-Lits-konduktöörille. Mies vastasi, ja Poirot veti

»Voiko dekkariaddikti enempää toivoa?»

– NEW YORK TIMES

Rikoskirjallisuuden kulmakiviin kuuluva Christien klassikkopähkinä julkaistaan nyt uutena suomennoksena.

Idän pikajunan matka tyssää keskellä yötä lumikinokseen Balkanilla.
Ylellinen juna on vuodenaikaan nähden yllättävän täysi,
mutta aamuun mennessä matkustajia on yksi vähemmän:
amerikkalainen miljonääri Ratchett löydetään hytistään kuolleena,
kaksitoista tikarinpistoa rinnassaan.
Koska viranomaiset eivät lumimyrskyn vuoksi pääse paikalle,
Hercule Poirotia pyydetään tutkimaan murhaa.
Belgialaisetsivän maailmankuulut aivosolut saavat
ratkaistavakseen suljetun huoneen mysteerin:
uhrin ovi oli salvattu sisäpuolelta, eikä lumessa junan ympärillä
näy minkäänlaisia jälkiä.
Kuka kirjavasta matkustajakaartista voi olla murhaaja?

www.wsoy.fi | 84.2 | ISBN 978-951-0-43027-9

www.agathachristie.com